

Arrest

nr. 218 754 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd werkend aangetroffen bij een politiecontrole op 5 juli 2017. Dezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 5 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [M.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS: [S.A.] [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.07.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 04.03.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven, met name [A.S.] [...]. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvragen en aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de aanvragen tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werden definitief verworpen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Bovendien werd betrokkene op heterdaad betrapt op zwartwerk en trachtte hij een valse identiteit op te geven op het ogenblik van zijn arrestatie.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 39/2, 62, 74/11, § 1, tweede lid en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van de procedure op tegenspraak, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Attendu que le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

Attendu que la jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

Attendu que la décision entreprise est motivée par la circonstance que la partie requérante n'a pas donné suite à plusieurs ordres de quitter le territoire antérieurs, dont le dernier en date est l'ordre de quitter le territoire du 04.03.2016, la circonstance que la partie requérante aurait été interceptée « en flagrant délit de travail au noir et a donné une fausse identité au moment de son interception » et de celle que la partie requérante réside en séjour illégal ;

Que dans le cadre de l'ordre de quitter le territoire antérieur 13 quinquies délivré à la partie requérante il n'a été pris en considération que les possibles violations de l'article 3 de la CEDH envisagées dans le cadre des motifs ayant donné lieu à la demande d'asile, sans égard aux autres motifs susceptibles de constituer une violation de l'article 3 de la CEDH et particulièrement la possibilité de traitements inhumains et dégradants en cas de retour au pays d'origine, ceux-ci étant examinés au moment de la mise à exécution de l'ordre de quitter le territoire, ce qui est le cas actuellement, la partie requérante étant au moment de la prise de décision détenue en vue de son éloignement.

Que la délivrance d'une annexe 13 sexies ne se justifie en l'espèce que par le fait qu'il n'a pas été donné suite à un ordre de quitter le territoire antérieur, qui n'est cependant pas de la même nature que l'annexe 13 septies actuellement délivrée, et que la partie requérante n'a pas été admise au séjour en raison de ses demandes d'asile clôturées négativement

Qu' il n'apparaît donc pas de la décision qu'il a été tenu compte de cet élément, alors qu'il appartient à la partie adverse à tout le moins sur le point formel de tenir compte de l'ensemble des éléments qui sont soumis à son appréciation.

Que ce faisant, la partie adverse a violé les dispositions visées au moyen.

Que tant la législation Belge, que la législation européenne consacrent le droit à un recours effectif ;

Qu'il convient de noter que selon une jurisprudence constante du conseil du contentieux des étrangers, un recours introduit contre un ordre de quitter le territoire perd son objet et/ou le requérant n'a plus d'intérêt à l'attaquer après que l'ordre de quitter le territoire a été exécuté ;

Que tel risque d'être le cas en l'espèce la partie requérante étant actuellement détenue en vue de son rapatriement.

Que tel n'est cependant manifestement pas le cas en ce qui concerne l'interdiction d'entrée qui lui est donnée, particulièrement eu égard à la circonstance ou plutôt aux circonstances cumulées que la partie requérante a effectivement résidé dans le royaume durant une longue période de près de 8 ans, qu'elle y a créé des attaches sociales importes et une vie familiale avec pour corollaire une distension complète de ses attaches avec le Kosovo, où elle ne pourrait mener une vie conforme à la dignité humaine et se trouverait sous le seuil de pauvreté, particulièrement eu égard à son âge (41 ans et à un taux de chômage très important.

Que dans ces circonstances, une interdiction de séjour tant de trois ans constitue manifestement une sanction disproportionnée.

Particulièrement si l'on constate d'une part qu'il n'existe au dossier aucune preuve FORMELLE d'un travail frauduleux en dehors de sa seule affirmation, la décision ne mentionne pas le moindre PV établi et que par ailleurs , mais qu'également la décision statuant sur la demande séjour de plus de trois mois fondée sur l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980, déclarée irrecevable le 26.02.2016 LAISSAIT LA PORTE OUVERTE à une demande de séjour introduite depuis le pays d'origine, ce que la délivrance d'une interdiction d'entrée ne permet actuellement plus ;

Que l'on observera que l'absence de toute référence à un rapport de Police ne permet pas de justifier du motif se trouvant à la base de la décision, de telle sorte que la décision ne répond pas aux impératifs de motivation formelle des actes administratifs.

Que la jurisprudence du droit à un recours effectif a pour corollaire que pour pouvoir bénéficier d'un recours effectif, le requérant doit se maintenir sur le territoire belge, sous peine de voir sa contestation rendue ineffective s'il devait quitter le territoire ;

Or en l'espèce, la décision a pour effet que la partie requérante n'est plus considérée comme étant en Belgique.

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

Que ces éléments sont constitués par :

- une présence ininterrompue sur le territoire belge depuis 2009*
- Un réseau social étendu grâce à une très bonne intégration et une très bonne connaissance linguistique*
- Une relation sentimentale dont il a retenu une fille de 6 ANS N2E EN Belgique et avec laquelle il entretient des relations personnelles indispensables.*

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre ;

Que la décision attaquée rentre assurément dans ce champ.

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.[...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.» L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]

En l'espèce, les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte], de même que la décision puisque celle-ci lui interdit toute possibilité d'entrer non seulement en Belgique mais également dans l'ensemble des états S[c]henghen d'une durée de trois ans, soit la durée maximale.

En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement à la décision entreprise ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, *Commission e.a./Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, *M.*, C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, *Dokter e.a.*, C-28/05, Rec. p. 1-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, *Solvay/Commission*, C-110/10 P, Rec. p. 1-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt *Commission e.a./Kadi*, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, *Iaia e.a.*, C-452/09, Rec. p. 1-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les Etats membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

Le requérant n'a pas été entendu avant que cette décision soit prise à son encontre.

Le requérant devait pouvoir avoir la possibilité de s'exprimer quant aux faits qui lui sont reprochés et faire valoir ;

La partie requérante réside en effet en Belgique depuis 8 ans et y a noué des relations sociales et noué des durables attaches sentimentales, dont celles entretenues avec sa fille mineure de 6 ans, laquelle est née en[B]elg[i]que .

Dès lors la décision n'est pas valablement motivée au sens de l'article 62 visé au moyen ainsi que de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 dont on n'aperçoit pas pour quelle raison il ne pourrait s'appliquer également à la présente décision ;

Pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65).

Or, la partie adverse se limite en l'espèce à affirmer que le simple fait que l'intéressée se soit construite une vie privée en Belgique ces dernières années alors qu'il se trouvait en séjour précaire et illégal, ne lui permet pas de prétendre à l'obtention d'un séjour et d'être protégé contre l'éloignement en vertu de l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme, ce qu'elle tente d'étayer par quelques références purement jurisprudentielles, lesquels ne rencontrent à aucun moment la situation personnelle de la partie requérante.

Que cette partie de la motivation est purement tautologique mais ne témoigne pas d'un examen individuel de la situation de la partie requérante dans lequel il aurait été tenu compte de sa situation personnelle, de son État de santé et de sa vie familiale à laquelle il faut étendre la vie sociale.

Partant, la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de l'ensemble des dispositions visées au moyen et particulièrement de l'article 71/14 de la loi de du 15 décembre 1980 et l'article 41 de la charte. Que ce grief constitue un moyen sérieux.

Le requérant considère que la décision attaquée viole l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme qui stipule que :

"1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui".

Si l'article 8, alinéa 2 de la CEDH permet certaines ingérences dans la vie privée et familiale, encore faut-il que cette ingérence ait lieu dans l'un des buts visés à l'article 8, alinéa 2 de la Convention.

En vertu de cet article, et de son obligation de motivation, la partie adverse a l'obligation d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence et d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique.

La partie requérante est arrivée en Belgique voici 8 ans et y a reconstruit une vie, s'impliquant dans la société belge et nouant des attaches sociales et durables.

La motivation de la décision entreprise ne permet pas de vérifier si la mise en balance de la vie familiale à laquelle il faut étendre la vie sociale du requérant d'une part et de l'objectif poursuivi par la décision entreprise a bien été effectuée concrètement.

Votre Conseil a déjà jugé que :

"l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions.

Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale" (^Conseil du Contentieux des étrangers, arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007).

[...]

La motivation de la décision attaquée n'est dès lors pas adéquate."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en omdat hij geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering. Er wordt tevens aangegeven op basis van welke overwegingen er werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat verweerder steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat allerhande verdragsbepalingen geen beletsel vormen om een bestuurlijke beslissing te nemen. Hij dient wel aan te geven op basis van welke overwegingen hij een beslissing heeft genomen en aan deze verplichting werd in casu voldaan.

De beschouwingen van verzoeker omtrent de motivering bij het nemen van een verwijderingsmaatregel en zijn verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak in dit verband zijn niet nuttig. De bestreden beslissing is immers geen verwijderingsmaatregel.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker stelt dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 5 juli 2017 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering nam en besliste om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig het land te verlaten. De stukken van het administratief dossier staven ook de vaststelling dat aan verzoeker voorheen reeds verscheidene malen een bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven en dat hij hieraan geen gevolg gaf.

Het theoretische betoog van verzoeker dat verweerder toen hij, na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, een beslissing tot afgifte van een bevel om het land te verlaten (bijlage 13quinquies) nam, bij het beoordelen of er een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestond, slechts de gegevens in aanmerking nam die werden aangevoerd in het raam van een verzoek om internationale bescherming en dat verweerder, bij de afgifte van het bevel om het land te verlaten, waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, ook de actuele situatie en eventuele andere risico's op een schending van voormelde verdragsbepaling in aanmerking moest nemen, laat de Raad niet toe te concluderen dat de in casu bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Er blijkt uit voormelde uiteenzetting immers niet dat verweerder enig concreet gegeven dat relevant is uit het oog verloor.

Verzoekers beschouwingen omtrent het verlies aan belang bij het aanvechten van een bevel om het grondgebied te verlaten eens dit is uitgevoerd zijn evenmin dienstig. Hierbij moet worden herhaald dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is en moet worden benadrukt dat het belang dat verzoeker heeft bij het aanvechten van het inreisverbod niet in vraag wordt gesteld.

Verzoeker verduidelijkt daarnaast dat hij reeds verscheidene jaren in het Rijk verblijft en dat hij in België belangrijke sociale banden en een gezinsleven heeft. Hij stelt tevens dat hij in Kosovo geen leven kan leiden conform de menselijke waardigheid en hij in dat land, gelet op zijn leeftijd en de hoge werkloosheidsgraad, een bestaan onder de armoedegrens zal hebben. Hij maakt met deze beschouwingen evenwel niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en dat hij geen uitvoering gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering en verweerder vermocht, op basis van deze precieze vaststellingen en overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar disproportioneel is. Waar hij verwijst naar zijn langdurig verblijf in het Rijk dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Hij kon slechts in het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn verzoeken om internationale bescherming en om machtiging tot verblijf om medische redenen. Een lezing van het administratief dossier leert ook dat verzoeker op verscheidene tijdstippen volstrekt onwettig in het Rijk verbleef en er dient te worden benadrukt dat artikel 75 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een onwettig verblijf in het Rijk een misdrijf is. Verweerder heeft ook duidelijk rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds langere tijd in het Rijk is en hierbij gewezen op het feit dat de behandeling van de aanvragen om internationale bescherming of om machtiging tot verblijf die verzoeker indiende niet onredelijk lang duurde en dat hij *“de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te verblijven”* in aanmerking nam. Verzoeker legt ook geen bewijs voor inzake het voorgehouden bestaan van sociale of gezinsbanden in België die van die aard zijn dat zij op zich zouden verhinderen dat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt genomen of waardoor verweerder niet in redelijkheid kon besluiten dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar aangewezen was. De Raad stelt in dit verband tevens vast dat verweerder in een nota in het administratief dossier reeds opmerkte dat verzoeker niet samenwoonde met de moeder van zijn kind en dat verzoeker ook geen enkel bewijs heeft voorgelegd waaruit kon worden afgeleid dat hij affectieve banden met zijn kind onderhoudt of dat hij financiële ondersteuning geeft. De stelling van verzoeker dat

hij, gezien de hoge werkloosheidsgraad in Kosovo, geen menswaardig leven zal kunnen leiden is eveneens niet meer dan een ongestaafde bewering. Verzoeker, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen slechts éénenveertig jaar oud was en die daarenboven werkend werd aangetroffen, kan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij, omwille van zijn leeftijd, niet in staat zou zijn om door middel van arbeid in een inkomen te voorzien dat hem moet toelaten een menswaardig leven te hebben.

In een administratief verslag dat op 5 juli 2017 werd opgesteld door de politiediensten staat uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker samen met een ander persoon werken aan het uitvoeren was en dat hij werk-kledij aanhad. Het staat verder niet ter discussie dat verzoeker niet over een arbeids- of beroepskaart beschikte en dat hij niet was vrijgesteld van deze verplichting. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert is er dus wel degelijk een stuk in het administratief dossier opgenomen dat toelaat vast te stellen dat hij zich schuldig maakte aan zwartwerk.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.2.3. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat verzoeker enig privé- of gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt of dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door verzoeker het verbod op te leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te betreden.

Een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.4. De Raad wijst er tevens op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.2.5. Het enkele feit dat verzoeker niet in België kan verblijven gedurende een bepaalde periode – in casu drie jaar – geeft verder geenszins aanleiding tot de vaststelling dat hij niet over een effectief rechtsmiddel zou kunnen beschikken. Verzoeker kan zijn belangen immers laten behartigen door een raadsman. Het feit dat voorliggend beroep wordt behandeld toont op zich reeds aan dat verzoeker over een effectief rechtsmiddel beschikt. Er kan dan ook niet worden besloten dat artikel 13 van het EVRM werd geschonden.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.7. Verzoeker zet niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat de artikelen 7 en 39/2 van de Vreemdelingenwet werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

3.2.8. Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is slechts van toepassing bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat deze wetsbepaling had dienen te worden toegepast bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing, die, zoals reeds gesteld, geen verwijderingsbeslissing is.

3.2.9. Er moet verder worden aangegeven dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen,

organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker werd immers wel degelijk gehoord door de politiediensten en hij had de afgelopen jaren, in het raam van talloze aanvragen om internationale bescherming en om machtiging tot verblijf, ruim de mogelijkheid om zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten aan verweerder.

Bovendien moet verder worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij nog bijkomende informatie kon verstrekken die verweerder niet bekend was en die hem ertoe had kunnen bewegen een andere beslissing te nemen. Hij toont bijgevolg zelfs niet aan dat hij enig belang heeft bij zijn grief inzake de hoorplicht als onderdeel van de rechten van verdediging of inzake de beweerde schending van het beginsel van de procedure op tegenspraak.

3.2.10. De schending van enig ander, niet nader omschreven of toegelicht, beginsel van behoorlijk bestuur blijkt evenmin.

3.2.11. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK